

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 12 maja 2021 r. – VT / Ministero dell’Interno, Ministero dell’Interno – Dipartimento della Pubblica Sicurezza – Direzione centrale per le risorse umane

(Sprawa C-304/21)

(2021/C 297/27)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: VT

Druga strona postępowania: Ministero dell’Interno, Ministero dell’Interno – Dipartimento della Pubblica Sicurezza – Direzione centrale per le risorse umane

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę Rady 2000/78/WE⁽¹⁾, art. 3 TUE, art. 10 TFUE i art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w taki sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego – zawartemu w decreto legislativo (dekrecie ustawodawczym) nr 334/2000 z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami oraz w źródłach prawa niższej rangi przyjętych przez ministerstwo spraw wewnętrznych – który przewiduje granicę wieku wynoszącą 30 lat do celów udziału w naborze na stanowiska mianowanego komisarza w służbie policji państwowej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L 303, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano (Włochy) w dniu 17 maja 2021 r. – PP / Ministero dell’Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l’Immigrazione – Unità Dublino

(Sprawa C-315/21)

(2021/C 297/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Milano

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PP

Strona pozwana: Ministero dell’Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l’Immigrazione – Unità Dublino

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 i 5 rozporządzenia (UE) nr 604/2013⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ich naruszenie powoduje samo w sobie niezgodność z prawem zaskarżonego aktu na podstawie art. 27 rozporządzenia (UE) nr 604/2013, niezależnie od konkretnych konsekwencji tego naruszenia dla treści decyzji i dla określenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego?
- 2) Czy art. 27 rozporządzenia (UE) nr 604/2013 w związku z art. 18 ust. 1 lit. a) lub w związku z art. 18 ust. [1] lit. b), c) i d) oraz art. 20 ust. 5 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że określa on różne przedmioty zaskarżenia, różne zarzuty, które należy podnieść w postępowaniu sądowym, oraz różne aspekty naruszeń obowiązków informacyjnych i przeprowadzenia rozmowy indywidualnej w rozumieniu art. 4 i 5 rozporządzenia (UE) nr 604/2013?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: Czy art. 4 i 5 rozporządzenia (UE) nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w nich gwarancje informacyjne mają zastosowanie wyłącznie w przypadku, o którym mowa w art. 18 ust. 1 lit. a), a nie również w procedurze wtórnego przejścia, czy też należy je interpretować w ten sposób, że w tej ostatniej procedurze obowiązki informacyjne mają zastosowanie przynajmniej w odniesieniu do wygaśnięcia odpowiedzialności na podstawie art. 19 lub do wad systemowych w procedurze azylowej i w warunkach przyjmowania wnioskodawców, które pociągają za sobą ryzyko nieludzkiego i poniżającego traktowania w rozumieniu art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 3 ust. 2?

- 3) Czy art. 3 ust. 2 należy interpretować w ten sposób, że „w procedurze azylowej [...] wady systemowe” obejmują również ewentualne konsekwencje prawomocnych orzeczeń o oddaleniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, przyjętych przez sąd państwa członkowskiego dokonującego wtórnego przejścia, jeżeli sąd, do którego zwrócono się na podstawie art. 27 rozporządzenia nr 604/2013, uzna, że istnieje rzeczywiste ryzyko, iż wnioskodawca zostanie poddany nieludzkiemu i poniżającemu traktowaniu w przypadku jego odesłania do państwa pochodzenia przez państwo członkowskie, również z uwagi na fakt, że uznano, iż toczy się tam powszechny konflikt zbrojny w rozumieniu art. 15 lit. c) dyrektywy 2011/95⁽²⁾?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'arrondissement (Luksemburg) w dniu 21 maja 2021 r. – G-Finance SARL, DV / Luxembourg Business Registers

(Sprawa C-317/21)

(2021/C 297/29)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'arrondissement

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: G-Finance SARL, DV

Strona pozwana: Luxembourg Business Registers

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy (UE) 2018/843 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającej dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 1 pkt 15 lit. c) zmieniający art. 30 ust. 5 dyrektywy (UE) 2015/849 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmienionej na mocy wspomnianej dyrektywy (UE) 2018/843, w zakresie, w jakim zezwalają one „każdej osobie” na dostęp do informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych spółek i innych podmiotów prawnych,

są nieważne z uwagi na fakt, że:

- a) naruszają zasadę proporcjonalności ustanowioną w szczególności w art. 5 ust. 4 TUE